

N:o 49.

Af herr **Bergman**, om uteslutande ur § 41 i förordningen om kyrkostämma samt kyrkoråd och skolråd den 21 mars 1862 af det stycke, som innefattar undantagsbestämmelse rörande Jemtlands, Vesterbottens och Norrbottens län.

I 41 § af kongl. förordningen om kyrkostämma samt kyrko- och skolråd den 21 mars 1862 bestämes tiden för anförande af besvär hos domkapitlet eller Konungens befallningshafvande öfver kyrkostämmas beslut till 30 dagar efter det klaganden af beslutet erhållit del. Från denna allmänna regel göres dock ett undantag i mom. 2 af nämnda paragraf, der det heter: »I Hernösands stift är för mål, som gå till domkapitlet från Jemtlands, Vesterbottens och Norrbottens län, tiden dubbelt så lång som här ofvan är stadgadt; och gäller detta äfven i afseende på mål, som från lappmarks församling gå till Konungens befallningshafvande i länet».

Denna undantagsbestämmelse har naturligtvis af lagstiftaren införts med hänsyn till de långa afstånd, hvarpå åtskilliga kommuner i ofvan-nämnda län och särskildt de mot norska gränsen belägna befinna sig från stiftsstaderna eller från vederbörande läns residensstäder. Dessa afstånd skulle också med de vid tiden för kommunallagarnes stiftande befintliga, ofullständiga kommunikationer hafva afskurit medlemmarne i åtskilliga af dessa kommuner från möjligheten att öfverklaga dylika beslut, i fall besvärstiden varit densamma som för öfriga delar af riket, enär i sådan händelse besvär ej hunnit inom rätt tid ingifvas. Detta undantagsstadgande var således vid tiden för lagens stiftande alldeles nödvändigt, men helt annorlunda förhåller det sig nu efter den utveckling, befordringsväsendet under de sista årtiondena hunnit. Genom norra stambanans utsträckning till Boden, genom öppnande af tvärbanan Jemtland och af jernvägen mellan Luleå och Gällivara samt genom upprättande af en mängd nya postförbindelser längs efter förbättrade

eller nyanlagda landsvägar hafva förbindelserna emellan olika orter inom dessa landsdelar så väsentligt förbättrats, att posten numera för samma afstånd behöfver snart sagdt icke flera dagar än förut veckor. Derjemte hafva postförbindelserna till dessa orter blifvit mycket tätare än förut, så att för närvarande till exempel de flesta af lappmarkssocknarne hafva postgång åtminstone en gång i veckan, medan åtskilliga af dem hafva dylik förbindelse två eller tre gånger i veckan. Den kanske mest aflägsna af dessa kommuner, Törna kapellförsamling, som gränsar mot Norge, har sålunda post en gång i veckan. Enligt mig lemnade upplysningar lära numera endast två lappmarkskommuner, nemligen Qvickjocks och Jukkasjärvis, vara i detta afseende så illa lottade, att de hafva postförbindelse med den öfriga världen endast en gång hvarannan vecka, dervid dock är att märka, att förstnämnda kommun under ett par sommarmånader har postgång hvarje vecka. Vidkommande den tid, som åtgår för postens befordring från de längst bort belägna kommunerna till stiftsstaden eller vederbörande residensstad, torde denna icke någorstades öfverstiga nio à tio dagar. Från Qvickjock och Jukkasjärvis till Luleå utgör denna tid respektive 6 och 7 dagar.

Då, såsom jag nu med förestående sökt visa, berörda undantagsstadgande på grund af förändrade förhållanden icke längre kan anses af behofvet påkalladt, men deremot för hela stiftets och särskildt för lappmarkskommunernas inbyggare medför afsevärda olägenheter genom det försenande af dylika ärendens afgörande, som af stadgandet blir en oundviklig följd, så tager jag mig friheten föreslå,

att Riksdagen måtte för sin del besluta, att ur § 41 i kongl. förordningen om kyrkostämma samt kyrko- och skolråd den 21 mars 1862 måtte uteslutas mom. 2, börjande med orden: »I Hernösands stift» och slutande med orden: »Konungens befallningshafvande i länet».

Om remiss till lagutskottet anhålles.

Stockholm den 28 januari 1896.

C. O. Bergman.